Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de August 1882. 31te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Aarskonferencen i Saltsøstaden, den 9de April 1882.

(Efter Deseret News.)

(Fortsat fra Side 327.)

Eftersom vi endnu ere disse Omstændigheder underkastede, hvad ville vi da gjøre? Gjøre det bedste vi kunde. Ville vi gjøre Oprør? Dette ville glæde vore Fjender mest, men vi besidde ikke meget af den Slags Tilbøielighed. Det gjør os ondt, naar Folk tilkjendegive saadanne Følelser, som i det Forbigangne har været bevist imod os. Ikke destomindre ere vore Følelser endnu de samme, med Hensyn til vore Regjeringsprincipper, som før, og vi tro, at dette Land har af alle Lande, den bedste Regjeringsform paa Jorden; da alle de omtalte Onder kun hidrører fra Menneskets forfaldne Tilstand og fra en fordærvet Administration. Der siges at Løgn og Falskhed kunne reise tusinder af Mile, medens „Sandheden trækker sine Støvler paa", men det er ogsaa et gammelt Ordsprog, at „om Sandheden end bliver nedslaaet, vil den omsider opstaa igjen, den vil tilsidst seire. Og hvad ville I gjøre? Ville I vedblive at stride for Opretholdelsen af konstitutionelle Principper, eller ville I lægge Eder ned, og lade Ugudelige, Ondskabsfulde og Principløse løbe over Eder, og nedtræde Eder?

Vi have erholdt vore Landeiendomme i disse Dale paa en fredelig, lovmæssig og ærlig Maade, vi have kjøbt og betalt dem, vi behandle eller besidde ikke uretfærdige Sager. De ere vore; thi vi have efterkommet alle Lovens Fordringer i saa Henseende, derfor forvente vi ogsaa fremdeles at besidde og eie dem. Vi have ikke begjært nogen Mands Sølv eller Guld, eller Gods, eller Hustru, eller Tjenere, eller Flokke, Hest eller Asen, Vogne, Landeiendomme eller Besiddelser; men det er sikkerlig vor Hensigt, at hævde vor egen Ret. Hvis vi skulle blive trængte af lovløse og uretfærdige Mænd, eller ved partisk Lovgivning,

ville vi ikke tage Tilflugt til Dynamit, som de russiske Nihilister, eller til hemmelige Planer lig Komunisterne, eller til Snigmord og Trusler ligesom Finierne, Ku-Klux eller til nogen anden hemmelig Sammensværgelse, men vi ville vedblive at forvente, at besidde vore Rettigheder, samt erholde dem paa en fredelig og konstitutionel Maade. Vi skulle, som amerikanske Borgere stride for den Frihed, Previlegium og Ret, som Landets Konstitution garanterer os. Hvad en pøbelagtig Indflydelse og partisk Lovgivning, foraarsaget ved urimelige og fordumsulde Mænd, end maatte afstedkomme, saa ville vi dog værge om vore Friheder og Rettigheder, — Ret, som amerikanske Borgere tilkomme, — ville vi forsøge at forsvare Tomme efter Tomme. Som et Folk eller Komune, kunne vi vel vente til vor Tid en Gang kommer, men jeg vil sige Eder Sidste Dages Hellige, at der er Intet, som ved Pøbelvold eller Grusomhed er bleven Eder berøvet, at I jo ville komme i Besiddelse af igjen, eller ogsaa Eders Børn efter Eder. Eders tabte Rettigheder, som frareves Eder i Ohio, Jakson, Klay, Caldwell og Davis Cauntyer, saa vel som Eders Besiddelser, som I paa en røveragtig Maade fratoges i Missouri og Illinois, skulle atter i Herrens egen bestemte Tid komme i Eders Besiddelser; og det endog foruden at bruge Magt, Vold eller List; Herren har sin egen Maade paa at regulere saadanne Ting. Vi vide, at „de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige", og denne er Herrens Maade paa, at udtømme Jordens Befolkning. En forfærdelig Regnskabsdag venter Jordens Beboere, thi Herren vil komme ud af sit skjulte Sted, og slaa dem med Forfærdelse, og som det er profeteret er Hedningernes Ødelægger allerede paa Veien. Monarkerne paa denne Jord have allerede begyndt at skjælve formedelst de existerende hemmelige Sammensværgelser blandt deres egne Folk. Een Czar i Rusland er allerede bleven ødelagt, og en andens Liv hænger som paa et Haar blandt det opirrede og misfornøiede Folk; desforuden have de kronede Hoveder i Tyskland, Italien, England, Spanien, Tyrkiet saa vel som andre af Jordens store Mænd været i Livsfare. Vor Republik har allerede mistet to Præsidenter ved Snigmord; og Pøbelvælde, Lynchning, Lovsforbrydelse og Uorden fare over dette Land med hurtige Skridt; hemmelige Sammensværgelser indgaaes, og indtage en truende Holdning, lige over for denne store Republiks Velfærd. Paa denne Maade viser saa at sige vulkanske Eruptioner sig, fra et indre anarkist Element, blandt den store, ustyrlige og tankeløse Mængde af Folket; saa Kongressen vil snart faa andet at tage Vare, end at forfølge og foreskrive et lovunderdanigt og patriotisk Folk særegne Love. Vor Nation kan af alle, daarligst undvære det Bulværk, der sammenbinder Samfundet, og ikke ligegyldigt nedtræde menneskelige Rettigheder, eller ødelægge og sønderrive de Forenede Staters konstitutionelle, borgerlige Rettigheders store Beskyttelsesmiddel; om ikke længe ville de behøve dets forsvarende Indflydelse, til at frelse denne Nation fra Tøilesløshed, Anarki og Pøbelvælde; som saadan burde de ikke være de første til at lege med menneskelige Rettigheder og Previlegier. Det er i Sandhed sørgeligt, at være Øienvidne til, at et fordærvet Element forsøger at undergrave og kuldkaste den bedste Regjering, som existerer paa Jorden, og Kongressen burde ikke vise Exemplet i at tilintetgjøre den Konstitution, hvilken den under Ed, har forpligtet sig til at opretholde. Revolutionens hemmelige Ild

ulmer allerede i denne Republik, og den behøver blot et Pust, for at sætte den i Flammer.

Agenter ere allerede i fuld Virksomhed med det Formaal for Øie, at kuldkaste al Orden og Regjeringsform, og den i høiere Klasser saa fordærvelige Samfundsorden, har gjennemtrængt de lavere Klasser, hvorved vi som en Nation har forladt vor Gud og vendt os bort til alle Slags Vederstyggeligheder og det i den Grad, at man endogsaa forstyrrer Naturens Love ved Fosterfordrivelse; og for desto bedre at kunne afstedkomme dette vederstyggelige og morderiske Foretagende, understøttes Publikum af Menneskeslagtere, i Skikkelse af Læger. Denne Nations Synder, saa som Hoer, Mord, Bedrageri og deslige er opkommet for den Herre Zebaoth; og fra disse Bjærges Top erklærer jeg som en ydmyg Herrens Tjener, at med mindre denne Nation omvender sig, fra alle disse Forbrydelser og Ondskab, vil den blive tilintetgjort og dens Herlighed, Magt, Herredømme og Rigdom forsvinde, ligesom Duggen for Morgensolens Straaler. Jeg siger ogsaa til andre Nationer paa Jorden: At medmindre de omvende dem fra deres Synder og Vederstyggeligheder ville deres Throner falde, deres Kongeriger og Herredømmer blive kuldkastede og deres Lande lagte øde; dette er ikke mine Ord, men disse gamle Profeters Ord, hvilke de selv gjøre Fordring paa at tro; thi Gud vil snarlig gaa i Rette med Jordens Nationer, og Hedningernes Fordærver er allerede paa Veien, til at ødelægge og kuldkaste Regjeringer, Dynastier, Throner, Kongeriger og Keiserdømmer, og for at udbrede Anarki og Fordærvelse, samt foraarsage at Krig, Hunger og Blodsudgydelse bliver almindelig paa Jorden.

Vi have foruden Evangeliets Prædiken en anden Mission, nemlig Vedligeholdelsen og Bevarelsen af Menneskets frie Villie, samt Overholdelsen af Menneskenes Friheder og Rettigheder. Der gives Principper foruden Konstitutionen og Landets Love og Menneskers Planer, blandt hvilke ere Friheden til at leve, til hvilket Gud, og ingen Regjering gav os Ret, og af denne Aarsag har heller ingen Regjering Ret til at berøve Nogen denne. Vi besidde en Ret til Frihed, hvilken var en Ret, som skjænkedes af Gud til alle Mennesker, og om Undertrykkelse, Tyrani og ulovlig Beherskelse har existeret, da er dette sket, som en Følge af Menneskenes Ondskab og Fordærvelse, hvilke al Tid have været modstridende mod Gud og Sandhedens Principper, mod Kydskhed, Retfærdighed og alle saadanne Principper, som ere bestemte til at skulle ophøie Menneskeslægten. Den amerikanske „Uafhængighedserklæring" bekjendtgjør, at Mennesket besidder visse selvstændige Rettigheder, blandt hvilke ere: Liv, Frihed og en fredelig og lykkelig Tilværelse paa Jorden; dette tilhører os og alle Mennesker. Jeg ønsker — det værste Ønske, jeg nærer for de Forenede Stater er — at de besad tilstrækkelig Loyalitet til at skjænke Alle lige Rettigheder og Previlegier, saa at medens de gjøre Fordring paa at have frigjort de sorte Slaver, at de samtidigt ogsaa vilde befri Sydens hvide Mænd fra at være lænkebundne, thi de have været knuste under Partijurisdiktionens haarde Hæl, saa de ogsaa kunde komme til Overbevisning om, at vi ere allesammen Brødre i denne store Nation, samt befri det ganske Folk fra Tyrani og Undertrykkelse af ethvert Slags, og proklamere — ligesom i Førstningen — „Frihed i det ganske Land til alle Folk,"

og det bedrøver mig at see dem tage en modsat Kours. Jeg vilde ønske, jeg havde Tid til at omtale konstitutionelle Rettigheder lidt nøiere; ligeledes at diskutere Ukonstitutionaliteten af Edmunds Lovforslag, men dette blev mandigt udført af mange af de Forenede Staters Senatorer og Andre, i Repræsentanternes Hus, og jeg ærer disse Mænd for saadanne Meninger. Det maa vel indrømmes, at de bagefter apologerede, og sagde, at de vare lige saa meget imod Polygami som Nogen; dette bliver en Sag, som ene og allene er deres egen, de have lige saa megen Ret til at nære deres Meninger, som jeg har til at nære mine. Vilde jeg berøve dem eller Nogen fra denne Rettighed? Nei, jeg vilde ikke. Jeg prædiker Evangliet til Verden, og er der nogen Tvang eller Tyrani forbunden dermed? Nei, det er altsammen fri Villie og fri Naade. Er Nogen tvungen eller paatvunget denne Religion? Er Nogen af Eder indskrænket i Eders Handlefrihed? Er Nogen af Eder tvungen til at vedblive at være Sidste Dages Hellige, hvis I ikke selv ønske at vedblive dermed? Hvis Nogen tænker de ere, saa ere de alle i Dag frigivne. Vi kjende intet til Indskrænkning i Følelser, vor Religion er en frivillig Sag, det Princip, jeg omtalte før, — nemlig dette, at Mennesker individuelt modtage den Helligaand, er den forenende, oplivende og sammenføiende Magt, der sammenbinder de Sidste Dages Hellige. Hvad skulde bevæge mig til at forvente, at Medlemmer af Repræsentanternes Hus, eller nogen af de Forenede Staters Indvaanere, skulde forsvare Lærdommen om Polygami, naar de ikke kunne fatte den? Men det, som jeg priser mest, er den Troskab, som hine Senatorer beviste imod Grundloven og Frihedens Opretholdelse, saa vel som den uforlignelige Ret, der med Rette tilhører Mennesket, af hvilken som helst Farve, Race eller Tro.

Jeg vil her gjengive en kort Samtale, jeg havde med Præsident Hayes om Polygami, da han var her. Jeg fortalte ham, at vi i Almindelighed bleve misforstaaede af Folk i Verden, med Hensyn til dette Lærdomspunkt; som saadan kunde jeg see med Eftergivelse paa den Forbittrelse, som Senatet og Medlemmerne af Repræsentanthuset lægger for Dagen imod dette Princip. Ifølge Eders Synspunkt betragte I os som et lastefuldt Folk, I mene, at Polygami er en Del af hvad som i Almindelighed kaldes det „sociale Onde", hvilket gjennemtrænger alle Klasser og suger Livets Kilde af saa Mange, gjennem det ganske Land. I tænke, at vi bestræbe os paa at indføre Noget, som er beregnet paa at fostre og understøtte Lastefuldhed, og andre med det beslægtede Onder, iblandt Folket, samt at vi ved Hjælp af den lovgivende Forsamling søge at give disse Ting et lovmæssigt Udseende, og paa denne Maade søge at gjøre disse Onder populære og lovlige.

Jeg vedblev: Dette er en forkert Ide om Sagen Mr. Præsident, siden min tidlige Ungdom, har jeg altid betragtet en ulovlig Praktisering i saa Henseende med største Afsky, naar jeg har set, hvorledes en Bedrager har forført En af det smukke Kjøn og berøvet hende sin Ære, og siden bleven betragtet i Samfundet som en Gentleman, medens hans ulykkelige Offer (den forførte Kvinde) udkastes, og siden betragtes med Foragt, saa har jeg ikke kunnet andet end sympatere med den saa ulykkelige Kvinde, som paa denne Maade er bleven forført; jeg betragtede en Mand, som nedlader sig til saa lavt et Foretagende, for en Skurk, og betragter ham i samme Lys endnu. Jeg sagde

endvidere, Mr. Præsident: Da Joseph Smith først bekjendtgjorde Lærdommen om Celestialt Ægteskab, bragte det mig til at bæve, men jeg erholdt saadanne Vidnesbyrd, baade aandelig og skriftlig, om Rigtigheden deraf, at det syntes umuligt for mig, at vise Ulydighed dertil. Tiden tillader mig ikke nu, at omtale alle de hermed forbundne Omstændigheder, men med Hensyn til disse ærværdige Gentlemen — Senatorerne i Senatet — som paastod og forsvarede Principperne af konstitutionelle Rettigheder, hvilke erklærede, som jeg erklærer i Dag, at dette Lovforslag (Edmunds Bill), var i mange Henseender ukonstitutionelt; uagtet jeg mener ikke at de skulle forsvare min Religion, thi det er min og Eders Pligter. De kunne vælge, hvilken Religion de ønske, vi ønske ikke, at paanøde Nogen vor, og heller ikke have vi gjort det i det Forbigangne, og heller ikke kunne vi, om vi ønskede, thi dette Princip staar ene og allene i Forbindelse med de Hellige, og henhører saa vel til Evigheden, som til Nutiden, og er bleven bekjendt iblandt os under Navn af „Celistial Ægteskab." Det tilhører ikke alle vore Folk, langt mindre disse, som ere udenfor vort Samfund, og ingen uden saadanne, som ere bekjendte for deres Kydskhed, Ærbarhed og Oprigtighed, ere tilladte at indgaa disse Forbindelser. Jeg taler nu til de Sidste Dages Hellige, som ere bekjendte med, hvad jeg omtaler. Hvis jeg siger Usandhed, behag at underrette mig derom, og jeg vil betragte Eder for mine Venner, og Venner til dette Samfund. Skulle vi prædike Lærdommen om flere Hustruer til de Forenede Stater? Nei, I vide meget vel, at det er kun for hæderlige Mænd og Kvinder, som kunne anbefales af disse, som præsidere over dem i det hellige Præstedømme, at tilades at deltage i denne hellige Ordinance. Dette vide I, baade Præsidenter over de forskjellige Staver, saa vel som Folket. Der gives Mange i dette Territorium, som ere gode Mennesker i mange Retninger, som ikke kunne komme op til dette Punkt.

Hvis de Forenede Stater vilde spørge os, om vi kunne meddele dem den samme Ordinance, ville vi svare: Nei, vi kunne ikke. Hvorfor ikke? Fordi den er en religiøs Ordinance, som jeg allerede har bemærket; fordi den sammenbinder Mænd og Kvinder for Tid og al Evighed, samt at medens vi eie vore Hustruer i dette Liv, skulle vi ogsaa eie dem i det næste, og tro, at den Lære naa gjennem Tiden ind i Evigheden. Andre slutte deres Forbindelser saaledes, at de ende med Døden, deres Pagter vedvarer ikke længere end til Døden adskiller dem; hvorimod vor naa ind i Evigheden, og dem, som slutte denne Pagt, indgaa til evig Tilværelse og Existence, nyde en evig Forening i Verdener uden Ende. Vi tro paa Opstandelsen fra de Døde, og evig Liv i den tilkommende Verden — ikke allene Mandkjønnets, men ogsaa Kvindekjønnets Opstandelse. — Vi tro ogsaa paa en evigvarende Forening, baade i det nærværende og tilkommende Liv, og ligesom Himmelen erklære Guds Herlighed og det i Universet stjernestrøede Tæppe bevæges efter den Plan, Guddommen anviste dem, og foretage deres Omløbstider i efterfølgende Tidsaldre, saaledes vil Manden skride fremad og tiltage, baade ham og hans Hustruer og Børn gjennem tilkommende Evigheder.

Hvem tilføies Skade ved denne Tro? Kan ikke en stor og mægtig Nation formaa, at man tillader Udøvelsen af disse Principper, uden derfor at vedtage Straffelove, og sammes Haandhævelse,

simpelthen fordi vi tro og bekjende saadanne ophøiende og guddommelige Læresætninger? Mennesket er et Væsen, sammenføiet af to Bestanddele, nemlig Aand og Legeme, skabt i Guds Billede, samt forbunden med Ham, saavel som med Evigheden; og vil ved Adlydelsen af Guddommens Love, gradevis tilsidst gjennem evige Tider blive ham lig. Er det utroligt i denne Slægt, at Gud vil opreise de Døde? Er det utroligt, at de ved Familiebaand helligede og forædlede menneskelige Medfølelser; ren og uskyldig Kjærlighed, skulde fortsættes i Opstandelsen? Vi have ingen Feil at tillægge vor Regjering, vi betragte den, som den bedste paa Jorden; men vi have Aarsag til at beklage dens daarlige Forvaltning, og jeg paaminder vore Guvernører, Lovgivere og Præsidenter om at overtænke deres Foretagender, og ikke paa en hemmelighedsfuld Maade undergrave amerikanske Borgeres Previlegier og Rettigheder, eller i Kaadhed nedbryde det Bulværk, som beskytter amerikansk borgerlig Frihed. Gud har skjænket os en herlig Grundlov, lad os bevare den i Virkelighed, og ikke lade os lede af en indskrænket offentlig Menings Ondskab og Fanatisme. Hvorfor kan ikke det nittende Aarhundredes civilicerede og oplyste Statsoverhoveder i denne store amerikanske Nation, finde en værdigere Gjenstand for deres Virksomhed, end at binde Menneskets Tanker, gjøre sine egne Borgere slavebundne, smede Kjæder til at forhindre Menneskeslægtens Fremadskriden, binde den menneskelige Sjæls Bestemmelser i kimbrisk Mørke, nedrive Pillerne i Frihedens Tempel, oprette et Stavnsbaand og trykkende Herredømme, følge Ægyptens og Ruslands, saa vel som — Nogle af vor egen Nations Exempler i at beslave og brutalisere Menneskeheden; sønderrive det store Beskyttelsesmiddel: De Forenede Staters Konstitution? Vil det kunne betale sig for dem? I Tilfælde, der findes formodede Feilgreb, kunne der da ikke findes en lovmæssig og konstitutionel Maade paa at rette disse Feilgreb? Det vil imidlertid ikke lade sig opnaa ved at nedrive Frihedens Brystværn, for derved at løse det for dem saa gaadefulde Spørgsmaal; thi om de undergrave Samfundets Befæstning, ville de selv omkomme i Ruinerne.

Med Hensyn til dette Princip, (Celestial Ægteskab), vil jeg tilkjendegive min Mening angaaende disse, som ikke høre til vort Samfund. Jeg tror, det vilde være meget bedre for dem — endog i deres Tilstand — om Polygami praktiseredes iblandt dem i Stedet for det saa fordærvelige og umoralske og fordømmelige Onde: Prostitution, der hersker i deres Midte.

Vi betragte Sagen saaledes, at Polygami er mønsterværdigt for Samfundet, men dette har intet at gjøre med „Celestial Ægteskab." Jeg vil ogsaa bemærke, at idet vi omtale Polygami som et for Samfundet mønsterværdige Princip, at det har existeret gjennem alle Tidsaldre. Og med Hensyn til dette, da har jeg undertiden læst Kongresmænds Taler, hvilke idet de have omtalt Mormonernes Forholde somme Tider har bemærket, at Engellænderne med Magt forbød Sutteer*) i Ostindien; men om min Hukommelse ikke slaar feil, da have Englænderne omtr. to Hundrede Millioner Polygamister under deres Jurisdiktion, hvilke de behandle ret, og beskytte dem formedelst Loven, hvilket er Noget

*) Sutteer anvendtes blandt Hinduerne, før de kom under engelsk Regjering; hvilket bestod i, at man brændte Enken ved sin Mands Død, kastede Børn i Gangesfloden o. s. v.

vor frie Regjering ikke synes at kunne formaa. Og imedens vi omtale „Suttee", som et Onde, der formindsker Livet, da er Polygami en Institution, ved hvis Hjælp Livene formeres. Og uden Frygt for Modsigelse tør jeg frit paastaa, at der i de Forenede Stater er flere „Sutteer" begaaet mod Børn i Dag, end Tilfældet er i Ostindien mod det samme Antal Voxne. Det er bleven ganske uden for Moden for Kvinder i de østlige Stater at have en større Børneflok. Jeg har hørt Bemærkninger, som for Ex.: Hvor mange Børn har De? Et eller To, er det Alt? Hvad antager De mig at være, tænker De jeg er en Ko? Aldeles ikke, thi den vilde ikke dræbe sit Afkom! Hvilken forfærdelig Historie, dette fortæller os! Hvilken en elendig Tilstand, dette fremstiller! og jeg er bleven underrettet om, at den samme Vederstyggelighed er begyndt at blive indført her; og jeg siger Eder i Herrens Navn, at om dette forholder sig saaledes, ville vi snart blive efter Eder! Jeg er bleven underrettet om, at her findes Læger, som begynde at agere butchers of infants (Børneslagtere) ligesom i Østen! Lad os have et vaagent Øie over disse Vederstyggeligheder I Biskopper! og om I faar Nys om Saadant, søg det op, og faa det afskaffet; saa sandt, som Gud lever, ville vi ikke tillade saadanne Onder i vor Midte. I ville faa daarlig Leilighed her, til at begaa Eders fashionable Mord. Jeg siger: Vee denne Nation, og ligesaa de europæiske Nationer, og hvilket som helst Folk, der ville tillade eller sanktionere saadanne Onder! Have I ikke læst, at ingen Morder kan have det evige Liv! Hvad skal der blive af „disse unaturlige Uhyrer", som ødelægge sit eget Afkom? Dette unaturlige, fordømmelige og oprørende Onde er maaske „moderne", men Gud vilde fordre Regnskab af deres Hænder, som begaa denne stygge Forbrydelse. Vee til Mænd og Kvinder, som ere løsagtige, lastefulde og fordærvede. Vee — tifold — vee til dem, som myrde den hjælpeløse „Uskyldige"!! Jeg siger i Herrens Navn, at om Jordens Nationer ikke ophøre med disse Ting, vil Gud ryste Nationerne, og oprykke deres Ondskab med Rode.

Nu, hvad skulle vi gjøre? Vi ønske ikke at sætte os selv til Modstand eller vise os opsætsige imod Regjeringen. Vi ville adlyde hvert Bogstav, som denne uretfærdige, umenneskelige, undertrykkende og ukonstitutionelle Lov (Edmunds Bill) indeholder, for saa vidt det er os mulig, men vi kunne ikke opofre alle Menneskerettigheder og aldeles føie os efter fordærvede, urimelige og principløse Mænds Ideer; vi kunne ikke tilintetgjøre den menneskelige Naturs høieste og ædleste Principper, og foraarsage, at ædle og høimodige Kvinder gjøres til Udskud i Samfundet, eller opofre Menneskehedens ædleste Princip for at behage det populære Skrig!

Vi ville adlyde alle konstitutionelle Love, ligesom vi alle Tider have gjort; men uagtet vi ønske at forblive gudfrygtige og loyale, og respektere alle ærbare Medborgere og Embedsmænd, ere vi dog ikke „forsagte Livegne," og have endnu ikke lært at slikke Undertrykkerens Fødder, eller bøie os i dyb Ærbødighed for det offentlige Skrig! Som amerikanske Borgere ville vi lovmæssigt og konstitutionelt stride for vor Ret til den sidste Tøddel, saa vel som for Menneskets universale Ret.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Tro uden Gjerninger.

(Efter Mill. Star.)

(Fortsat fra Side 329.)

Der er en betydningsfuld Mening i det Ordsprog: „Gud hjælper disse, som hjælper sig selv.“ Han hjælper ved at meddele de originale Evner, og om disse blive udtømte, yder han videre Assistance, naar Han seer det gjøres virkeligt nødvendigt. Han vil med Glæde gjøre Alt for Mennesket, som dette ikke er i Stand til selv at kunne udrette, men ikke naar dette er i fuldkommen Stand til at udføre, hvad det med Villie forsømmer. Christus forsonede for Menneskets originale Synd (Arvesynden) fordi det var ude af Stand til selv at kunne betale denne Gjæld; men efterdi han derved vandt den forønskede Seir, og aabnede os Veien til evigt Liv, befaler han os at betræde den „snævre og trange Vei“, og søge Guds Rige og dets Retfærdighed, paa vort eget Ansvar. Christus udarbeidede ikke noget Menneskes Saliggjørelse, men derimod sin egen; men udrettede derimod et langt mægtigere Arbeide, i det han foraarsagede, at Opnaaelsen af alle Menneskers Saliggjørelse kunde blive mulig, og gav dem det herlige Previlegium, ved Adlydelsen af hans Evangelium selv, at forarbeide dets egen Saliggjørelse. Det urimelige Argument, at Saliggjørelse er en Guds Gave, og er derfor ude af Stand til at kunne opnaaes formedelst indeviduel Bestræbelse, er ligefrem et sekterisk Hjernespind, hvilket vilde være det samme som at sige, at det ikke var at betragte som en Gave, efter at Mennesket først havde gjort Alt, hvad som dets indskrænkede Magt tillader, for at opnaa denne Gave; som om Gud vor himmelske Fader, som kjender, hvilke Velsignelser, der tjener til hans Børns Bedste, og uddeler disse til saadanne, som gjøre sig mest værdige dertil; skulle være mere indskrænket, end en jordisk Fader.

Den største og vigtigste af alle Hemmeligheder paa Fremadskridningens Bane, er Selvhjælp. Enhver substantiel Fordel, hvilket Mennesket behøver enten i dette Liv, eller i det Tilkommende, udfordrer individuel Stræben, alt ifølge den frie Villie og personlige Magt. Dette har især Hentydning paa Udarbeidelsen af Sjælens Saliggjørelse, til hvilken personlig Erfaring og Evnernes Udvikling, høre til de vigtigste Øiemed, hvilke Ting aldrig kunne udrettes ved at anskaffe sig en Stedfortræder. Hvorledes kunde en Mand spise sin Næstes Mad, og denne alligevel faa Gavn deraf? Hvorledes kunde en Mand nyde et Maaltid, han ikke ved sit eget Arbeide har fortjent, med den samme Glæde, som naar han selv havde fortjent det?

Hvorledes kan en Discipel, som beder sin Lærer om at opgive det forønskede Fasat, eller kopiere dem fra sin Meddiscipels Tavle, i Virkeligheden høste den samme Underviisning og Nytte, som den, der taalmodig udregner Fasatet selv? Lad intet Menneske bedrage sig selv med den Ide, at man skal kunne høste det

endelige Resultat, af en Andens Arbeide. Den Ligegyldige, der illader det Arbeide, som fordres af ham, at blive udrettet ved Andre, paadrager sig selv et ulægeligt Onde; thi det er umuligt at bedrage Himmelens Gud, efterdi hans Forskrifter ere baade rette og sande, og Hans Straf og Belønning vil paa det nøiagtigste blive ifølge „Gjerninger gjorte i Kjødet". Rom. 14, 12. Aab. 22, 12. Det vil blive urigtigt at tildele en evig Belønning, hvor den ikke er fortjent. Ulighed og Lighed blive aldrig lige, lige saa lidt som Godt og Ondt. En Sjæl kan ikke frelses; medmindre den er villig og værdig dertil, (Dan. 12, 2. Joh. 5, 28.) ei heller vil en eneste Sjæl blive fordømt, undtagen den har beredt sig paa Fordømmelsen, thi saa kunde jo Mørke blive til Lys, eller Lys blive til Mørke. Sjælens Saliggjørelse eller Fordømmelse er paa samme Princip som at „Lige søger Lige", i Lydighed til en evig Lov, der aldrig vil blive tilbagekaldt. Ved at forarbeide vor egen Saliggjørelse vindes en uvurderlig og stedsevarende Erfaring, hvilken ikke kunde opnaaes paa nogen anden Maade; vi vinde derved et Pant paa evigvarende Velsignelser, hvilke ellers ikke kunde blive vores; man bliver bedre skikket og beredt til fuldkommen at kunne skattere Værdien af de store Velsignelser, hvilke forstørres ved en trofast Forberedelse og Besiddelse deraf. Mon ikke det Brød, som er fortjent ved ærligt Arbeide, smager sødere, end en ufortjent Luxus' mange forfinede Retter? Er det ikke Arbeidets haarde Haand, som blødgjør Hvilens Hovedpude? Er det ikke Forskjellen, der foraarsager, at alle Ting kunne tilfulde skatteres? Vil ikke den Saliggjørelse, som bevirkes ved Ens egen Higen og Stræben, være desto skjønnere og stedsevarende, formedelst den Tid og Møie, som udfordredes til dens Erhvervelse? Som saadan, er sand Religion, al Tid at foretrække. Derfor er Theori uden Praxis, aldeles værdiløs; og Tro uden Gjerninger ligefrem en mythologisk Tomhed, en aandelig og bedragerisk Indbildning. Mennesker, hvis Religion er den blotte „Tro," ville og komme til den Overbevisning, at deres Salighed er den blotte „Theori"; hvorimod disse, hvis Religion stadigt er forbunden med Gjerninger, kunne forvente Noget, som er mere substantielt. Et Træ kjendes paa dets Frugt, en Tro paa dens Gjerninger. En sand og levende Tro, som frembringer overflødige gode Frugter, skal blomstre og trives for evigt. Derimod skal den nøgne og blotte ufrugtbare Tro, som intet har at fremvise, uden Løfter og falske Forestillinger, ligesom det ufrugtbare Figentræ, der ikke bærer andet end „Blade", blive forbandet og henvisne.

Islandske Emigranter. Det lille Selskab islandske Emigranter (ialt 13), som omtaltes i Korrespondance fra Island forrige Nr., afreiste fra Liverpool den 22de f. M. med Dampskibet „Arizona", for at begive sig til Amerika. Alle vel.

Notits. Konferencepræsidenterne opfordres herved til at paasee, at Deseret News, Millennial Star, Journal af Discourses og Bikuben, hvilke alle tilsendes Konferencerne til fælleds Bedste, — efter Gjennemlæsning tilsendes deres Medarbeidere, paa det, at alle Missionærerne kunne høste Nytte deraf.

Afløsninger.

Følgende Brødre afløses fra deres Missioner, med Tilladelse at gaa hjem til Zion med næste Emigration:

H. J. Christiansen, Præs. for Kjøbenhavns Konf. og C. Hansen, omreisende Ældste i samme. Sidstnævnte paa Grund af daarligt Helbred.

A. G. Johnson, Præs. for Gøteborg Konf., C. Samuelsen og H. C. Lundberg, omreisende Ældster i samme.

Rasmus Bernson, Præs. for Stockholms Konf.

Ovennævnte Brødre have udført deres Missioner med Flid og Trofasthed, og vi kunne derfor med de bedste Følelser, ønske dem en lykkelig Hjemreise, samt at Herrens bedste Velsignelser maa følge dem.

H. O. Magleby løses fra at arbeide i Christiania Konference.

Beskikkelser.

Ældste H. O. Magleby beskikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference, og N. R. Lindahl beskikkes til at afløse Rasmus Bernson i Præsidiet over Stockholms Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Jødernes Forfølgelse.

Et Tegn paa den sidste Tid. Af William O'Neill M. D. M. C. Medlem af det kongelige fysiske Collegium i London.
(Efter «Mill. Star».)

Følgende ere nogle Udtog, fra et ved W. Allen II Ave Maria Lane, London, nylig publiseret Værk, kaldet „Den russiske Jødeforfølgelse, og Nærmelsen af den sidste Tid." De nærværende Mord og Forfølgelser begaaede mod Jøderne i „hellige" Rusland, ere maaske en Begyndelse til Slutningen paa alle deres Gjenvordigheder, og den Tid, for hvilken de saalænge har haabet og bedet, er maaske nær for Haanden. Mange Mennesker ere af den Mening, at de „syv Tider" omtalt hos Daniel, nærme sig sin Fuldendelse og at „Hedningernes Tider" ere næsten forløbne. Den mystiske Eufrats Vande begynde at hentørres for vore Øine, og man hører om frygtelige Forfølgelser, mod det „udvalgte Folk" i Rusland og Ungarn, hvor to tredie Dele af dem opholde sig, og desforuden omtales en anden Udrivelse, hvilket alt maaske hentyder paa Slutningen af denne Tidsalder; thi vi ere underrettede om, at lige før denne Uddelings Fuldendelse, skulde det udvalgte Folk (Jøderne) vende tilbage til deres gamle forjættede Land, paa en Trængsels Tid, som ikke har haft sin Lige.

„Thi Øer skulle bie efter mig, og Tharsis Skibe i Begyndelsen at føre Dine Børn hid langt fra." Es. 60, 9—10. o. s. v.) Eftersom Tharsis, eller Tyre, var den største Sømagt i Oldtiden, og i saa Henseende lignede Storbrittanien, hvilken er den største Sømagt i den nyere Tid, saa er det derfor at haabe, at Storbrittannien eller „Kristne Tharsis" paa Øerne i Havet, er den Magt, der en Gang vil yde Jøderne kraftig Assistance, i at komme i Besiddelse af deres forjættede Land.

Der viste sig allerede for nogle Aar siden, en hjærtelig Attraa iblant Jøderne til at vende tilbage til Palæstina, og som en Selvfølge, har en stadig Tilstrømming til hint Land fundet Sted. I de sidste ti Aar er den jødiske Befolkning bleven fordoblet i nævnte Land, og Jerusalem bliver stadigt mere og mere Civilisationens Centrum, og indtager Udseende af en Nutidens Kjøbstad; desforuden opføres Villaer i Stadens Nærhed, og ikke mindre end tre jødiske Byggeselskaber ere i fuld Virksomhed. Jødeforfølgelsen i Rusland har nu givet en saadan Anledning til jødisk Emigration til Palæstina, at blot Penge behøves for at kunne gjenbefolke Jødeland, især da den tyrkiske Sultan, som er en frisindet og menneskekjærlig Mand, modtager Jøderne med Glæde paa sine Landemærker, samt yder dem, hvad Assistance han er i Stand til. Jøderne skattere ogsaa Sultanens og Musselmændenes venlige Behandling og paastaa, at de befinde Tyrkerne at være mere medlidende, end den græske Kirkes Tilhængere. Siden Jerusalems Ødelæggelse har der ikke existeret en saadan Tilstrømning af Jøder. Hvad enten den Opvækkelse iblandt Jøderne, og den umaadelige Længsel, som tusinder af jødiske Familier nære, efter at samles til Palæstina, er et Begyndelsesværk til den forudsagde Gjenindsættelse af Jøderne i deres Forfædres Land, vil Fremtiden allene kunne opklare. Hebræernes endelige Gjenindsættelse i deres gamle Arveland vil uden Tvivl medtage flere Aar og vil (som Daniel siger) finde Sted under stor Trængsel, „saa stor, som der aldrig før har været" o. s. v. Dan. 12. Denne jødiske Emigration har ulykkeligvis begyndt under Blodbad og Forfølgelse, og hvilken som helst Jagttager, der for Tiden vil betragte de europæiske Nationers Stilling, kunne ikke forbauses ved Efterretningen om, at en Krig er udbrudt, hvis Omfang og Beskaffenhed ikke har sin Lige, siden der blev et Folk. (Dan. 12.) Vi have derfor for Øieblikket Aarsag til at tage Profetierne i Betragtning, endog med Hensyn til den søfarende Magt fra Hedningernes Øer, som ville yde Jøderne godvillig Assistance, baade ved Penge og Skibe.

Men foruden alt dette, ere vi blevne fortalte, at vi nærme os Tiden, da Jødernes endelige Hjemsamling skulde finde Sted, skjøndt den bestemte Dag eller Aar, ikke omtales i Skriften, men vi forstaa ifølge Daniels Udsagn, at denne store og forunderlige Tildragelse, saa vigtig for baade Jøde og Hedning, skulde ske ved „Endens Tid". Dan. 12, 4. Denne „Endens Tid" vil sansynligvis blive Slutningsaarene paa Hedningernes Tider, eller med andre Ord: Den Tid, da Jerusalem ikke længere skal nedtrædes af Hedningerne. Uagtet det ikke er udtrykkelig omtalt i Skriften, saa hjemler denne dog at „Hedningernes Tider" skulle (i symbolske Udtryk) vedblive i „Syv Tider", eller syv Aar, hvis Dage ere Aar, (Ezec. 4, 6.), hvilke ifølge Udlæggelsen ville blive 2520 Aar. Dersom man daterer disse „Syv Tider" — af hvilke Periode den sidste Halvdel ofte

kaldes: Tid, Tider og en Del af en Tid, — fra Nebukadnezars Regjeringstid, det gyldne Hoved af Billedets fire Dele, skulle vi komme til det Resultat, at „Hedningernes Tider" nærme sig deres Fuldendelse.

Mange ere af den Mening, at Hedningemagternes endelige Fald, og følgeligvis Slutningen af denne Uddeling vil finde Sted i Slutningen af det sjette Tusinde Verdensaar, og at Begyndelsen af det syvende Tusinde, vil frembringe Millenniet*).

Der findes for Nærværende mange vise og tænkende Mænd, hvilke mene, at kunne øine de tilkommende Stormskyer paa den fjærne Horizont, og synes ligesom allerede at kunne fatte den Maade, paa hvilken Nationerne samvittighedsløst, forbereder sig til at udføre Hans Hensigter, som kjendte Slutningen fra Begyndelsen af. Krige, eller en Række af Krige, hvilke maaske ville foraarsage Paabegyndelsen af en ny Tidsperiode, true med at bryde løs om en ganske kort Tid; thi Europa befinder sig i en meget urolig Tilstand, og kun lidt bedre end en bevæbnet Krigsleir; og ydermere, det østlige Spørgsmaal staar endnu ubesvaret og gaadefuldt. Mange Hærførere ere af den Mening, at Palæstina vil en Gang blive Nationernes store Slagmark. En militær Skribent beskriver Landet, som den store Hovedvei mellem Øst og Vest; eller med andre Ord: Hovedfæstningen, der behersker Forbindelsen imellem Eufrates og det røde Hav. Næst efter Tyrkiet, er Rusland den Magt, der mest kontrolerer Palæstina. Ruslands Herberger beherske Jerusalem, og ere rimeligvis anlagte mere af militære Hensyn end af menneskekjærlige Bevæggrunde. Det formodes, at Rusland vil tage en fremragende Del i den Strid, som uundgaalig vil indvikle Nationerne ved „Tidens Ende", thi endskjøndt nævnte Stat (Rusland) for Tiden befinder sig i en meget vaklende Tilstand, vil hendes Magt dog blive brudt i Judæa. Det er nu bleven universalt indrømmet, at i det Profeten Ezeciel omtaler Gog Fyrsten for Mesech og Tubal (Ezec. 38, 39,) hentyder han til Czaren af Rusland og hans Herredømme. Navnet paa denne nordiske Konge skulde derfor være Gog i Magogs Land, Fyrsten af Rosh, Mesech og Tubal.

I Anledning af Ovenstaaende anføre vi Antallet paa de Jøder, som ifølge nogle Blades Opgivelser findes forskjellige Lande:

Rusland	2,700,000
Østerrig	1,500,000
Tyskland	650,000
Rumænien	400,000
Tyrkiet	100,000
Holland	90,000
Frankrig	80,000
England	70,000
Italien	40,000
Sweitz	7,000
Spanien	6,000
Grækenland	5,000
Serbien	4,500
Belgien	3,000
Norge og Sverrig	2,000
Portugal	1,000
Maroko	200,000
Algier	64,000
Tunis	60,000
Tripolis	10,000
Ægypten	8,000
Asiatiske Tyrkie	150,000
Kaukasus	30,000
Persien	20,000

*) Den bedste Kronologi viser, at de 6000 Aar vilde ende omtr. 1893—95

Indien	100,000	Sydamerika	8,000
Turkestan	12,000	Oceanica	20,000
Kina	1,000		
Forenede Stater N. A.	300,000	Ialt	6,641,500

Spørgsmaal og Svar,

ved Profeten Joseph Smith.

I Joseph Smiths Levnetsløb, Skandinaviens Stjerne 8de Aargang Nr. 10, Side 159, findes følgende interessante Spørgsmaal og Svar, hvilke ikke ville være uden Interesse for vore Læsere: Om Eftermiddagen (den 8de Maj 1838) besvarede jeg de Spørgsmaal, som saa ofte gaves mig, medens jeg var paa min sidste Reise fra Kirtland til Missouri, og som findes aftrykt i „The Elders Journal" 1ste Aargang, Nr. 2 Pag. 28 og 29, som følger:

1) „Tro I Bibelen?" Dersom vi tro den, ere vi det eneste Folk under Himmelen, som tro den, thi der er Ingen af Nutidens Sekter, der tro den.

2) „Hvori adskille I Eder fra andre Sekter?" Deri at vi tro Bibelen, hvorimod alle andre Sekter sige, at de tro deres Fortolkninger af Bibelen og deres Trosbekjendelser.

3) „Vil Enhver blive fordømt med Undtagelse af Mormonerne?" Ja, og en stor Del af dem ogsaa, hvis de ikke omvende sig og lægge Flid paa Retfærdighed.

4) „Hvor og hvorledes erholdt De Mormons Bog?" Moroni — der skjulte Guldpladerne, fra hvilke Mormons Bog oversattes, i en Høi i Manchester, Ontario Co. New York — som var død og opstanden, viste sig for mig og underrettede mig om hvor Pladerne laa, og forklarede paa hvad Maade jeg skulde erholde dem. Jeg modtog tilligemed dem, Urim og Thummin, ved hvis Hjælp jeg oversatte Pladerne, og paa denne Maade fremkom Mormons Bog.

5) „Tror De at Joseph Smith er en Profet?" Ja, og Enhver, som har Jesu Vidnesbyrd; thi Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand. (Aab. 19, 10.)

6) „Tro Mormonerne, at de skulle have alle Ting fælleds?" Nei!

7) Tro Mormonerne, at det er ret at have mere end een Hustru?" Nei, ikke paa een og samme Tid*). Men de tro, at dersom deres Ægtefælle døer, have de Ret til at gifte sig igjen; men vi misbilliger den Skik, der hersker i Verden, og som til vor store Bedrøvelse ogsaa er bleven praktiseret iblandt os, at man gifter sig to eller tre Maaneder, eller endog fem eller sex Uger efter sin Ægtefælles Død. Man burde have tilbørlig Agtelse for Erindringen om den Afdøde, samt for dennes Venners, og Børns Følelser.

8) „Kunne I opreise Døde?" Nei, ingen Mennesker, som nu leve, ei heller som nogensinde levede; men Gud kan opreise Døde, om han end undertiden bruger Mennesket som et Redskab dertil.

9) „Hvad Tegn fremføre Joseph Smith som Bevis for sin guddommelige Mission?" De Tegn, som Gud behager

*) Aabenbaringen om den patriarkalske Ægteskabsorden var da ubekjendt. Den blev først givet Kirken den 12te Juli 1843.

at lade ham fremføre, eftersom han i sin Visdom anseer det for gavnligt, for at han kan dømme Verden efter sin egen Plan.

10) „Var Joseph Smith ikke en Skattegraver?“ Jo, men det var aldrig noget lønnende Arbeide, eftersom han kun erholdt fjorten Dollars om Maaneden derfor.

11) „Stjal ikke Joseph Smith sin Hustru?“ Spørg hende derom; hun var intet Barn, og kan derfor svare for sig selv.

12) „Maa Mormonerne aflevere deres Penge, naar de blive Medlemmer af Joseph Smiths Kirke?“ Nei, der forlanges kun, at de bære en forholdsmæssig Del af Kirkens Udgifter og de Fattiges Underholdning.

13) „Ere Mormonerne Abolitionister*)?“ Nei, medmindre Folkets Befrielse fra Præstevældet, og Præsternes Befrielse fra Satans Magt, skulle benævnes saaledes; men vi tro ikke paa Negernes Frigivelse uden Videre.

14) Opægge I ikke Indianerne til Krig og til at foretage Plyndringer?“ Nei, og disse, som digtede denne Historie, vidste at den var en Løgn, før de satte den i Omløb. Disse og lignende Historier ere blevne bundne Folket paa Ærmet af Præsterne, og dette var Aarsagen til, at vi aldrig søgte at besvare den.

15) „Døbe Mormonerne i Joseph Smiths Navn?“ Nei, men selv om de gjorde, vilde det være lige saa gyldig en Daab, som den, de sekteriske Præster forrette.

16) „Dersom Mormonlæren er sand, hvorledes vil det da gaa alle dem, der ere døde siden Apostlenes Dage?“ Alle Mennesker, som ikke have haft Leilighed til at høre Evangeliet, eller haft det Previlegium, at en inspireret Mand har forrettet dets Ordinantser i deres Sted, maa høre det siden efter, førend de kunne faa deres endelige Dom.

17) „Siger ikke Joseph Smith, at han er Christus?“ Nei, men han kalder sig hans Broder, hvilket alle Hellige, baade fordum og nu have gjort. Math. 12, 49—50. „Og han udrakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: see min Moder og mine Brødre; thi hvo, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen, den er min Broder og Søster og Moder.

18) Er der Noget i Bibelen, som berettiger Eder til at tro paa Aabenbaring i disse Dage?“ Findes der Noget, som ikke berettiger os dertil? Om saa er, have vi endnu ikke været i Stand til at kunne finde det.

19) „Er ikke den hellige Skrift fuldstændig?“ Hvis den er, er der en stor Mangel ved den, thi ellers vilde den underrette os derom.

20) „Hvad er Begyndelsesgrundene i Eders Religion?“ Begyndelsesgrundene i vor Religion ere Apostlenes og Propheternes Vidnesbyrd om Jesus Christus, at han døde, blev begraven, opstod tredie Dag og opfoer til Himmelen; alt Andet, som henhøre til vor Religion, er Tillæg til disse. Men tilligemed disse tro vi paa den Helligaands Gave, Troens Kraft, Nydelsen af aandelige Gaver, eftersom Gud vil uddele dem, Gjenoprettelsen af Israels Hus, og Sandhedens endelige Triumf.

Jeg publiserede foregaaende Svar, for at spare det Bryderi, at gjentage det samme utallige Gange.

*) Nogle, som virke for Afskaffelsen af Slaveriet.

De tolv apostoliske Dommere.

(Efter Mill. Star.)

(Fortsat fra Side 270.)

Johannes er den Apostel, vi denne Gang ville omtale. Han var den yngste af de Tolv, men desuagtet synes det ikke som han har manglet i Indflydelse eller Styrke, efterdi han i Førstningen var en af de fornemmeste i deres Antal.

Han benævnes som den Discipel, hvem Jesus elskede, var en af de første, som fulgte ham, og var ogsaa den, til hvem Frelseren anbetroede Omsorgen for sin Moder, Jomfru Marie, da han selv hang paa Korset. Denne Apostel var en af de tre, som var tilstede, da Herren opreiste Jarius' Datter fra de Døde; var ligeledes nærværende ved Christi Forvandling paa Bjærget, og hørte Guds Røst erklære ham at være hans „elskede Søn." Eftersom han tilligemed Peter og Jakob var udvalgt til at følge Jesus i alle sine prøvende Omstændigheder, var han ogsaa tilstede med Herren i Getsemane Have. Han erholdt den Forjættelse, at han skulde forblive paa Jorden indtil Christus atter skulle komme, og dette bevises i det Tilfælde, hvor han i Keiser Domitians Tid blev kastet i en Kjedel kogende Olie, uden at dette havde nogen Virkning paa ham. Han blev dernæst af samme grusomme Keiser forvist til den lille Ø Patmos vest for Lille-Asien, hvor han havde den saa berømte Aabenbaring. Nogle ere af den Mening, at Johannes var en af Johannes den Døbers Disciple, at han tilligemed Andreas besøgte Herren, der han boede, (men har ikke villet nævne sig selv i sine Skrifter.)

Han var Jakobs Broder, med hvem han var nøie forbunden i at forkynde Evangeliet, indtil dennes Martyrdød ved Herodes; disse vare „Zebadiæ Sønner," saa ofte omtalt i Skriften. Apostlen Johannes blev ved Keiser Domitians' Død 96 e. Chr. sendt tilbage til Asien, hvor han saa for en Tid forblev i Efesus. Foruden Aabenbaringen skrev han tre Epistler, og Aar 97 sit Evangelium, hvilket giver en omfattende Beskrivelse af de vigtigste af Frelserens Ord og Gjerninger; en tredie Del indeholdende en Beskrivelse over de sidste fire og Tyve Timer af hans Liv. Denne Apostel er bleven mærkværdig i Verdenshistorien, som et udvalgt Redskab i Guds Haand til at advare alle Mennesker gjennem sine Skrivelser. Han var ogsaa en af de tre, som valgtes til at ordinere Joseph Smith til Apostelskabet i denne Uddeling, og vil uden Tvivl endnu udføre en vigtig Mission, naar Tiden kommer for ham til at assistere i Indsamlingen af Israels Stammer, samt bidrage til Opfyldelsen af de store Begivenheder, hvilke han saa i Synet, omtrent to Tusinde Aar, før deres virkelige Tildragelse.

I Herrens Frygt er en tryg Styrke, og han skal være en Tilflugt for sine Børn. Herrens Navn er et fast Taarn, den Retfærdige tager sin Tilflugt dertil. og bliver ophøiet. Bedre er en Fattig, som vandrer i sin Fuldkommenhed end den, som vandrer forvendt paa tvende Veie, om han end er rig. Sal. Ordsp.

Blandede Nyheder.

Danmark. En ødelæggende Storm, rasede den 3die og 4de dennes, ledsaget af Regn, hvilket især i Jylland gjorde uhyre Skade paa Sæden. Det er især Byggen, som har lidt mest. Haardest føles dog Stormens Virkninger paa Himmerland og i Holstebroegnen, hvor ogsaa Rugen har lidt meget. Byggen staar paa nævnte Egne som afklippet, og en Mængde Sæd ligger paa Jorden. Den store Glæde, som den jydske Bonde hidtil har næret om en rig Høst, fik saaledes et sørgeligt Udfald. En Del Strandinger indtraf ogsaa den 4de og 5te ds. paa Jyllands Vestkyst, og desforuden vidne de mange ilanddrevne Vragstumper, om sørgelige Tildragelser paa Vesterhavet.

Rusland. Ildebrande have i den senere Tid gjort megen Skade i Moskov og St. Petersborg. I Omegnen af Stavropol udbrød for en Tid siden under en hæftig Storm en Steppebrand, som ogsaa udbredte sig til opdyrkede Enge, ødelagde foruden Huse og Gaarde, ogsaa Afgrøden paa en Strækning af 80 Verster lang og 10 Verster bred.

Nord Amerika. Paa Grund af vedholdende Kulde afvigte Foraar, bliver der silding Høst i Utah dette Aar. Bro. John S. Walkers Søn af Fort Herriman blev overkjørt i Butterfield Cannyon den 18de Juli, hvilket havde Døden til Følge. I Ogden City løb et Par løbske Heste over Handy W. Nicols' lille Datter, som øieblikkelig dræbtes. Bunkerville i Nevada, (en By, som beboes af vore Folk), led om Aftenen den 28de Juni megen Skade derved, at en Skypumpe, som bristede i Bjærgene, og styrtende ned derfra, gjorde megen Skade i By og Mark. — I Texarkana, Arkansas, udbrød om Aftenen 12te Juli en voldsom Storm, ledsaget af Lyn, Torden og Regn; Lynet sønderknuste et treetages Hus, hvorpaa Kulolielamper antændte Ruinerne, og indebrændte omtrent 30 Personer. — I Nebraska gjorde en stærk Hagelstorm megen Skade den 11te Juli. — I Ohio faldt den 10de Juli en meget stærk Regn, Skaden anslaaes omtrent 100,000 Doll. Nær Mingo stødte en Flodbamper sammen med en anden, hvorved 100 Personer druknede. Armeeormen, ødelægger store Strækninger af Afgrøden, baade i Ohio og Indiana.

Syd Amerika. Efterretninger fra Brazilien paastaa, at Keiseren ked af Regjeringsanliggender, agter at frasige sig Thronen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.